

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. Z.,** zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2004, č. j. 60 Az 6/2004 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Plzni, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 12. 2003, č. j. OAM-1355/LE-B01-B03-2003. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), s odůvodněním, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů vymezených v ustanovení § 12 zákona o azylu (stěžovatel uváděl administrativní problémy s vyřizováním dokladů, resp. snahu o legalizaci pobytu na území České republiky).

Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nutno předeslat, že proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel žalobu. V žalobě pak toliko uvedl, že si myslí, že rozhodnutí správního orgánu není správné, a proto žádá o opětovné zvážení žádosti o udělení azylu.

V navazujícím usnesení Krajský soud v Plzni uvedl, že takto koncipovaná žaloba postrádá základní náležitosti podání dle § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), především pak žalobní body a návrh výroku rozsudku. S odkazem na ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. (rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body je možné jen ve lhůtě pro podání žaloby), a z důvodu, že odstranění vad by nebylo možné v zákonem stanové lhůtě (lhůta pro podání žaloby je v tomto případě sedmidenní, žaloba byla doručena soudu dne 13. 1. 2004, poslední den pro podání žaloby připadl na den 16. 1. 2004), krajský soud stěžovatele k nápravě vad nevyzýval a žalobu odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podává stěžovatel kasační stížnost Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a z procesní opatrnosti uvádí i důvody vymezené v písm. c) a d) s. ř. s.. Stěžovatel vytýká krajskému soudu porušení ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., a to z důvodu, že nebyl vyzván k odstranění vad žaloby. V takovém postupu shledává stěžovatel porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rovněž uvedl, že mu k odstranění vad podání měla být stanovena lhůta, a to ne kratší než lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s.. Na základě výše uvedeného považuje usnesení krajského soudu za předčasné a nemající oporu v zákoně. Rovněž doplnil, že z žaloby je zřejmé jaké žalobní body uváděl a čeho se domáhá.

Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení shora označeného usnesení krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný poskytl na výzvu soudu ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém toliko uvedl, že ke kasační stížnosti se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a odkazuje na správní spis. Pouze k žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že pro jeho přiznání neshledal důvody.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu, ve kterém byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů od doručení žalobu, bylo stěžovateli doručeno dne 9. 1. 2004, žaloba byla krajskému soudu v Plzni pak doručena dne 13. 1. 2004.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel brojí proti rozhodnutí, jímž byla žaloba odmítnuta, přichází pak v úvahu zejména důvod upravený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s, tedy tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby), a Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval naplněním tohoto stížnostního důvodu.

Rozhodnutí krajského soudu bylo postaveno na absenci základních náležitostí podání dle § 71 odst. 1 s. ř. s. a následném uplynutí lhůty k jejich doplnění podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. (žalobu lze rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby).

Zde je třeba uvést, že v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné stanoví § 32 odst. 2 písm. b) zákona o azylu lhůtu pro podání žaloby toliko v trvání 7 dnů běžící ode dne doručení rozhodnutí. Za dané situace, kdy žaloba byla krajskému soudu doručena v úterý 13. 1. 2004, přičemž označená lhůta by uplynula v pátek dne 16. 1. 2004, tak nebylo objektivně možné, a ani za uvedené dikce s. ř. s. nutné, aby krajský soud stěžovatele k odstranění těchto podstatných náležitostí žaloby (žaloba postrádala žalobní body, označení výroků rozhodnutí, důkazy k prokázaní jeho tvrzení, návrh výroku rozsudku) vyzýval. Pro podporu svých tvrzení odkazuje Nejvyšší správní soud i na svou konstantní judikaturu v dané věci, např. na rozsudek ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, ve kterém bylo uvedeno, že „*v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud není povinen žalobce vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován*“. Krajský soud v Plzni tak postupoval podle Nejvyššího správního soudu správně, pokud za shora označené situace žalobu odmítl.

Ač kontrola ústavnosti není jeho primárním úkolem, zabýval se Nejvyšší správní soud i namítaným porušením článku 36 odst. 2 Litiny základních práv a svobod, avšak neshledal, že by v souzené věci došlo k porušení označeného článku. Zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy byla řádně přezkoumána, a to postupem upraveným zákonem.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že za této situace, tedy odůvodněnému neposkytnutí lhůty k odstranění vad žaloby, postrádá smysl vyjadřovat se k námitce, jak dlouhá tato lhůta měla být. Toliko pro úplnost Nejvyšší správní soud i zde odkazuje na svou konstantní judikaturu, kde např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 34/2003 - 42, bylo uvedeno: *„Délku lhůty k opravě nebo odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. zákon nestanoví; určí ji soud tak, aby byla přiměřená okolnostem konkrétního případu, t. j. aby v ní podatel mohl vady podání odstranit nebo opravit. Námitka podatele, že tato lhůta nesmí být kratší než dvouměsíční lhůta pro podání žaloby stanovená v § 72 odst. 1 s. ř. s., nemá oporu v žádném ustanovení soudního řádu správního.“*

Převedeno na konkrétní tvrzení stěžovatele tak Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadané usnesení má oporu v zákoně a nebylo ani předčasné, jak tvrdil stěžovatel. Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění označeného stížnostního důvodu, tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Ač to při odmítnutí žaloby není nezbytně nutné, zabýval se z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud všemi námitkami stěžovatele ve vztahu i k jiným stížnostním důvodům, stěžovatel konkrétně uváděl naplnění ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., avšak ani naplnění těchto důvodů neshledal.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že předchozí řízení nenaplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost tak není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Účastníkům nebyla přiznána v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a stěžovatel neměl v řízení úspěch (náhradu nákladů řízení ani nepožadoval).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. 1. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu